



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2991/2025
22.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4858/24 од 19.03.2025. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4858/24 од 19.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4858/24 од 19.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3431/22 од 10.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име неискоришћеног одмора у току рада за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 133.679,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од 133.679,00 динара почев од 10.05.2024. године као дана пресуђења па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4858/24 од 19.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3431/22 од 10.05.2024. године у ставу првом и другом изреке и одбијени захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, на основу члана 404. ЗПП, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде тужиоцу на име неискоришћеног одмора у току рада, који обавља послове на радном месту старији командир у Окружном затвору у ..., који послови не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене, коју тужена није обезбедила, применом одредбе чл.65 Закона о раду, чл.14 Закона о државним службеницима и одредбе чл.11 Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр.25/13...55/20), а у вези са одредбом чл.154 став 1 и 172. Закона о облигационим односима. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије оцењује се на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је тужилац тужбу поднео 17.11.2022. године, а вредност предмета спора од 202.942,28 динара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошка судске таксе за састав одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега у смислу одредбе члана 165. одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**